

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI BA

ĐÀO CỐC LỤC TIÊN ĐỀ CỬ LỆNH HỒ XUNG

Nguyên Tả Lãnh Thiên ngày trước ở trên đỉnh núi Hoa Sơn đã chứng kiến bọn Đào Cốc lục tiên xé xác một tay cao thủ phe kiếm tông của phái này làm bốn mảnh, hẳn biết sáu anh em lão tay ăn nói lảng nhăng nhưng có một tuyệt kỹ kinh người.

Hắn thấy bọn Đào Cốc lục tiên chụp được Ngọc Cơ Tử, mỗi người nắm một chân một tay thì lo thay cho lão sẽ bị họa phân thân nên chẳng quản mình đứng địa vị chủ nhân phải vội vã ra tay can thiệp.

Tả Lãnh Thiên thấy trường hợp nguy cấp có thể xảy ra trong nháy mắt vội rút gươm chém Đào Chi Tiên và đâm Đào Căn Tiên. Mục đích của hắn là buộc bọn này phải buông tay để né tránh.

Dè dặt Đào Cốc lục tiên mỗi khi hành động lại phối hợp với nhau như một tấm áo liền không chịu tách rời.

Bốn người trong bọn Đào Cốc lục tiên nắm lấy chân tay địch nhân, còn hai người đứng ngoài hộ. Hai chiêu kiếm của Tả Lãnh Thiên phóng tới liền bị Đào Thực Tiên và Đào Hoa Tiên gạt được.

Lúc này tính mạng Ngọc Cơ Tử khác nào sức nặng ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Trong thời gian chớp nhoáng này, Tả Lãnh Thiên xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Hắn tính rằng ít ra phải sáu, bảy chiêu mới bức bách Đào Thực Tiên phải lùi lại. Như vậy Ngọc Cơ Tử đã bị xé xác làm bốn mảnh rồi. Hắn liền múa tít thanh trường kiếm. Kiếm phong veo veo, hào quang lấp lánh.

Bỗng nghe Ngọc Cơ Tử rú lên một tiếng khủng khiếp. Đầu và mình lão rớt xuống đất đánh bịch một tiếng.

Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên trong tay mỗi người cầm một cánh tay của Ngọc Cơ Tử bị đứt rồi. Đào Căn Tiên cầm một cái chân cụt, còn Đào Diệp Tiên cầm một cái chân cụt nữa còn dính liền vào người của Ngọc Cơ Tử.

Té ra Tả Lãnh Thiên vừa rồi đã múa kiếm chặt đứt hai cánh tay và một chân của Ngọc Cơ Tử để lão khỏi bị xé xác hầu cứu được mạng sống cho lão.

Tả Lãnh Thiên cũng biết đây là một hạ sách, đành để Ngọc Cơ Tử thành người tàn phế còn hơn là chết. Hắn chắc rằng Đào Cốc lục tiên chẳng có lý nào lại còn hành hung với một kẻ đã cụt chân, cụt tay.

Thi hành xong thủ đoạn cứu người một cách thảm khốc, Tả Lãnh Thiên buông tiếng cười lạt rồi lùi ra.

Đào Căn Tiên xẵng giọng hỏi:

- Ô hay! Tả Lãnh Thiên! Người đã rút lột vàng bạc cùng mỹ nữ cho Ngọc Cơ Tử để lão hết mình ủng hộ người lên làm chủ môn mà sao người lại chặt cụt chân tay lão? Phải chăng người muốn hạ sát lão để bịt miệng.

Đào Chi Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên có lẽ sợ bọn ta xé xác Ngọc Cơ Tử ra làm bốn mảnh thật, nên hấn ra tay cứu mạng lão bằng cách này. Nhưng hấn đã hiểu lầm tâm ý của bọn ta.

Đào Thực Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên tự đắc là con người thông minh lanh trí. Thật ra hành động của hấn vô cùng ngu xuẩn và tức cười. Mục đích chúng ta nắm lấy Ngọc Cơ Tử chẳng qua là để chơi đùa lão một phen. Chúng ta đã là những bậc anh hùng đại trí thức có lý đâu lại giết càn người vào giữa ngày lành tháng tốt mà lại là ngày hợp phái? Chỉ có những kẻ đại ngu đại mới hành động vô ý thức như vậy.

Đào Hoa Tiên nói:

- Ngọc Cơ Tử có dã tâm giết hại anh em ta để uy hiếp quần hùng không ai dám đưa ý kiến công bằng ra nữa. Nhưng chúng ta bao giờ cũng nghĩ đến tình nghĩa đồng môn khi nào lại hạ sát lão. Chúng ta định bụng tung lão lên không rồi lúc rớt xuống lại đưa tay ra hứng lấy khiến cho lão phải khiếp sợ, đừng tính chuyện lấy thịt đè người nữa mà thôi. Không ngờ Tả Lãnh Thiên lại là con người lỗ mãng đến thế. Hành động của hấn không những ngu xuẩn mà còn tỏ ra tàn nhẫn khôn lường.

Đào Diệp Tiên tay vẫn còn cầm chân Ngọc Cơ Tử lôi đến trước mặt Tả Lãnh Thiên rồi buông tay ra, lắc đầu quầy quậy hỏi:

- Tả Lãnh Thiên! Người động thủ dã man thế này ư? Con người Ngọc Cơ Tử đang lành lặn hấn hỏi mà bây giờ chẳng còn hình thù gì nữa. Lão cụt mất hai tay một chân, chỉ còn một giò thì lão sẽ sống ra làm sao?

Tả Lãnh Thiên tức như vỡ mật, mắng thăm:

- Vừa rồi nếu ta ra tay chậm một chút nữa thì Ngọc Cơ Tử đã bị bọn quái vật các người xé ra làm bốn mảnh rồi. Tính mạng lão đã không còn mà ruột gan lênh láng, máu chảy đầy mặt đất. Bây giờ các người còn nói đao để hoạch sách ta. Khốn nỗi mình không có bằng cứ thì biết giải thích cách nào?

Tả Lãnh Thiên chưa kịp trả lời thì Đào Căn Tiên lại lên tiếng hống hách:

- Tả Lãnh Thiên! Người muốn giết Ngọc Cơ Tử thì chẳng thà đâm lão một kiếm để lão được chết ngay khỏi phải lâm vào tình trạng sống dở chết dở mà lại không được toàn vẹn thân hình thật là tàn nhẫn! Thật là đại bất nhân!

Đào Cán Tiên nói theo:

- Chúng ta đã là bạn đồng môn trong Ngũ nhạc phái thì bất luận là việc trọng đại đến đâu cũng có thể thương lượng. Thế mà người tàn hủy thân thể một người già nua trong môn phái thì còn chi là nghĩa đồng môn?

Bỗng một lão già phái Tung Sơn lên tiếng bênh vực Tả Lãnh Thiên nói:

- Sáu cái quái vật kia! Bọn mi động một tý là xé người ta ra làm bốn mảnh. Tả chương môn phải ra tay kịp thời mới cứu mạng được cho Ngọc Cơ đạo trưởng, thế là Tả chương môn trọn nghĩa với đồng môn, các người đừng nói vậy.

Đào Chi Tiên nói:

- Chúng ta hiển nhiên chỉ muốn đùa giỡn với Ngọc Cơ Tử. Đáng tiếc là Tả Lãnh Thiên ngu xuẩn lại cho là thật. Hắn chẳng biết thị phi, không phân thật giả. Như vậy sao gọi là người trí?

Đào Diệp Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên! Đã là nam tử hán, là đại trượng phu thì mình làm mình chịu. Người tàn hủy thân hình Ngọc Cơ Tử đáng lý tự nhận lỗi mới phải, sao người lại rụt rè e sợ, toan đổ lỗi cho người khác, thì ra người chẳng có chút dũng cảm nào. Bữa nay hàng mấy ngàn anh hùng hảo hán tụ hội trên đỉnh núi Tung Sơn đều nhìn rõ người vùng kiếm chặt đứt chân tay Ngọc Cơ Tử. Chẳng lẽ người còn chối được ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên! Hành động của người đã tỏ ra là con người bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng. Thế mà người còn tập tễnh muốn nhảy lên ngôi chưởng môn Ngũ nhạc phái ư? Người đừng nghĩ viễn vông nữa! Cuộc mưu đồ bất chính của người không ăn thua đâu.

Thực ra nếu Tả Lãnh Thiên không dùng kiếm pháp tinh diệu chặt đứt chân tay Ngọc Cơ Tử thì lão mới làm chưởng môn phái Thái Sơn được vài giờ đã bị xé thành bốn mảnh rồi. Đáng lý những tay cao thủ tuyệt đỉnh tụ tập trên đỉnh núi Tung Sơn thấy Tả Lãnh Thiên lan trí mà cử động thần tốc, ứng biến mau lẹ tất khen ngợi hắn là nhân vật phi thường. Nhưng Đào Cốc lục tiên thi nhau tìm lời lẽ hợp lý chỉ trích lão, khiến người ngoài khó mà biện bác được. Dù họ có biết Tả Lãnh Thiên bị mật sát một cách oan uổng cũng chỉ cười thâm trong bụng mà thôi.

Nhưng người không hiểu rõ gốc ngọn lại cho rằng nếu cử động của Tả Lãnh Thiên không phải là thô lỗ thì cũng là hung ác đến cực điểm nên lộ vẻ bất mãn.

Lệnh Hồ Xung ở với Đào Cốc lục tiên lâu ngày nên đã biết bọn họ là người thế nào rồi. Chàng nghĩ thầm:

- Những lời Đào Cốc lục tiên nói bữa nay câu nào cũng đánh vào yếu điểm của Tả Lãnh Thiên. Không biết tại sao bữa nay sáu người lại khôn ngoan như vậy? Chắc có người ngoài chỉ điểm cho họ.

Chàng từ từ đến bên Đào Cốc lục tiên để dò xét xem vị cao nhân nào đứng ẩn thân gần đó, nhưng chàng chỉ thấy sáu người xúm lại một chỗ với nhau, bên cạnh không có ai khác. Năm anh em đang mài miết băng bó cho bả vai Đào Hoa Tiên khỏi chảy máu.

Lệnh Hồ Xung bỗng ngoảnh đầu nhìn về phía tây thì bên tai chàng chợt nghe tiếng vo ve như muỗi kêu lọt vào tai:

- Xung lang! Có phải Xung lang muốn kiếm tiểu muội chăng?

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng không khỏi vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Thanh âm này tuy nhỏ bé nhưng thật rõ ràng. Đúng là tiếng Doanh Doanh. Chàng hơi nghiêng đầu về phía phát ra thanh âm thì thấy một đại hán râu quạp mập thù lù đứng bên phiến đá lớn đang giơ tay lên gãi đầu. Kể ra bữa nay trên đỉnh núi Tung Sơn ít ra là có đến mấy trăm đại hán râu ria giống thế nên chẳng ai để ý đến y.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần chú ý nhìn đại hán thì thấy đại hán mỉm cười một cách rất quyến rũ lại có vẻ giảo hoạt.

Chàng mừng quá liền cất bước tiến lại.

Doanh Doanh liền dùng phép truyền âm bảo chàng:

- Đứng lại đây. Làm như vậy lộ chuyện mất.

Thanh âm này cũng nhỏ bé như từ đằng xa vọng lại lọt vào tai.

Lệnh Hồ Xung liền dừng bước nghĩ bụng:

- Té ra nàng có công phu truyền âm tuyệt diệu đến thế này. Đây chắc là một bí truyền nàng đã học ở phụ thân nàng.

Trong thời gian chớp nhoáng này Lệnh Hồ Xung chợt hiểu ngay, chàng lâm bầm:

- Té ra những lời lẽ của Đào Cốc lục tiên nói ra là do Doanh Doanh đã dạy cho họ. Thảo nào sáu con người thô lỗ kia trình bày Tả Lãnh Thiên chạm vào những điều bất nhân, bất nghĩa, bất trí, bất dũng một cách rành mạch như vậy.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng chỉ mừng thầm trong bụng chứ không tiết lộ ra ngoài.

Chàng còn lớn tiếng:

- Đào Cốc thất tiên! Các vị nói vậy thật là có lý. Tại hạ tưởng chỉ có Đào Cốc lục tiên dè dặt còn một vị nữa vừa thông vừa xinh đẹp tức là Thất tiên nữ Trịnh Ngọc tiên tử.

Quần hùng thấy Lệnh Hồ Xung đột nhiên lên tiếng lại thốt ra những lời chẳng ăn nhập vào đâu thì rất đổi ngạc nhiên.

Doanh Doanh vội dùng phép truyền âm nói:

- Việc này quan trọng vô cùng mà Xung ca lại là chương môn phái Hằng Sơn, không nên nói nhăng nói càn. Lúc này Tả Lãnh Thiên đang xuống thế vô cùng, Xung ca chính là người có cơ hội tốt để lên làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung trong lòng run lên bụng bảo dạ:

- Doanh Doanh cải trang lẫn mò đến núi Tung Sơn té ra vì mục đích định giúp ta lên làm chương môn Ngũ nhạc phái. Nàng là con gái giáo chủ Triều Dương thần giáo, tức là kẻ thù của các môn hạ chính giáo nơi đây, nếu nàng bị phát giác thì thật nguy hiểm không biết đến đâu mà nói. Nàng đã dấn thân vào nơi đầm rồng hang cọp để cố ý giúp ta nổi tiếng lớn trong võ lâm. Đối với mối thâm tình này ta biết lấy chi đền đáp?

Bỗng nghe Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một bậc cao nhân tiến bối như vậy mà các vị còn không muốn tôn lên làm chương môn nhân thì Ngọc Cơ Tử đã cụt tay què chân. Tả Lãnh Thiên bất nhân, bất nghĩa dĩ nhiên không có thể lên làm chương môn được rồi. Vậy bọn Đào mỗ lại tiến cử một vị anh hùng thiếu niên đệ nhất đương thời tinh thông kiếm thuật lên làm chương môn Ngũ nhạc phái. Nếu ai không phục thì đến lãnh giáo kiếm pháp của vị thiếu niên anh hùng này.

Y nói tới đây bỗng dơ tay trái lên trở về phía Lệnh Hồ Xung.

Đào Cấn Tiên nói tiếp:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp nguyên trước đã làm chủ môn phái Hằng Sơn lại có quan hệ sâu xa với Nhạc tiên sinh ở phái Hoa Sơn. Chàng còn là một vị hảo bằng hữu của Mạc Đại tiên sinh ở phái Hành Sơn. Vậy trong Ngũ nhạc kiếm phái đã có ba phái nhất định ủng hộ chàng.

Đào Cấn Tiên nói theo:

- Các vị đạo hữu phái Thái Sơn nào phải hạng hồ đồ, dĩ nhiên số người ủng hộ y rất nhiều, có chăng chỉ một số ít phản đối.

Đào Diệp Tiên nói:

- Tả Lãnh Thiên! Nếu ngươi không phục thì lại tỷ thí kiếm pháp với Lệnh Hồ chủ môn. Ai thắng sẽ lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái. Vụ này kêu bằng tỷ võ để đoạt soái ấn.

Quần hùng chuyển này lên núi Tung Sơn, ngoại trừ những môn hạ trong Ngũ nhạc kiếm phái cùng Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng là những người quan tâm đến công cuộc hợp phái, còn đại đa số là đi coi náo nhiệt mà thôi. Lúc này ai cũng biết việc hợp nhất năm phái đã thành nhất định mà chỉ còn cuộc tranh giành chức chủ môn. Bọn hào khách giang hồ nóng ruột nhất là những vụ cãi vã giằng dai. Vừa rồi Đào Cốc lục tiên giằng co hoài với Tả Lãnh Thiên may ở chỗ họ lý luận thú vị nên không đến nổi chán nản. Còn như Nhạc Bất Quần miệng đưa ra những thiên nhân nghĩa trường đại hải thì đến tối cũng không hết chuyện, sẽ khiến cho người ta phải chán ngấy.

Vì thế mà Đào Diệp Tiên vừa đưa ra bốn chữ "Tỷ võ đoạt soái" lập tức tiếng hoan hô nổi lên vang động cả góc trời. Bao nhiêu anh hùng hảo hán lên núi chỉ mong được coi nhiều tay cao thủ tỷ đấu đao thương thực sự. Họ mới được coi hai tám tám kịch kinh tâm động phách là Thiên Môn đạo nhân tự hủy mình để giết địch và Tả Lãnh Thiên chặt chân tay Ngọc Cơ Tử đã cho là chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Nếu bây giờ được coi những tay cao thủ Ngũ nhạc kiếm phái vì chuyện tranh chấp chủ môn mà xảy một trường đại chiến thì lại càng thú vị không biết đến thế nào mà nói. Vì thế mà quần hùng từ lúc lên Phong thiên đài tụ hội bằng quang đến giờ, lần này họ hoan hô nhiệt liệt nhất.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ta đã hứa lời với Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng sẽ hết sức cản trở không để Tả Lãnh Thiên lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái để tránh hậu họa cho võ lâm. Ta chỉ cầu sao cho sư phụ được lên giữ chức chủ môn là ổn hơn hết. Lão nhân gia là một nhân vật chí công vô tư, ai ai cũng kính phục. Ngoài lão nhân gia trong Ngũ nhạc phái chẳng còn người nào xứng đáng với trọng nhiệm đó nữa.

Chàng nghĩ vậy liền đồng loạt lên tiếng:

- Hiện nay ở trước mắt chúng ta có một vị tiền bối đầy đủ tư cách làm chủ môn Ngũ nhạc phái mà sao các vị lại bỏ quên không nhắc tới? Thử hỏi chức chủ môn Ngũ nhạc phái nếu không do Quân Tử kiếm Nhạc tiên sinh đảm nhiệm thì liệu

còn tìm đâu ra được nhân vật nào xứng đáng nữa không? Nhạc tiên sinh đã võ công cao thâm, kiến thức lại siêu việt. Lão nhân gia còn là người nhân nghĩa ai ai cũng biết. Nếu không thế thì sao lại được võ lâm tặng cho ba chữ ngoại hiệu là Quân tử kiếm? Quân đệ tử phái Hằng Sơn của tại hạ đều chân thành đề cử Nhạc tiên sinh lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái.

Lệnh Hồ Xung nói tới đây thì quân đệ tử phái Hoa Sơn liền lớn tiếng hoan hô như sấm dậy. Trong phái Tung Sơn liền có người lên tiếng:

- Nhạc tiên sinh tuy xứng đáng song so với Tả chủ môn còn có phần sút kém.

Lại có người nói tiếp:

- Theo thiên kiến của tại hạ thì chức chủ môn Ngũ nhạc phái phải đương nhiên do Tả chủ môn đảm đương. Ngoài ra nên đặt bốn vị phó chủ môn để Nhạc tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh, Lệnh Hồ thiếu hiệp và Ngọc... Ngọc Khánh Tử hoặc Ngọc Âm Tử chia nhau đảm nhiệm. Thế là ổn thỏa hơn hết.

Đào Chi Tiên la lên:

- Ngọc Cơ Tử đã chết đâu. Lão bị cụt một chân, hai tay, các người chẳng cần dùng đến lão nữa phải không?

Đào Thục Tiên hô:

- Tỷ võ đoạt soái! Tỷ võ đoạt soái! Ai võ công cao thâm thì người ấy lên làm chủ môn. Thế là xong chuyện.

Trên một ngàn hào sĩ giang hồ đồng thanh phụ họa:

- Phải lắm! Phải lắm! Tỷ võ đoạt soái! tỷ võ đoạt soái!

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Cui cục diện bữa nay cần phải đả đảo Tả Lãnh Thiên cho bằng được để trừ mối tham vọng của mọi người phái Tung Sơn, không thì sư phụ ta vĩnh viễn không trèo lên chức chủ môn Ngũ nhạc phái được.

Chàng liền chống kiếm bước ra hô:

- Tả tiên sinh! Toàn thể anh hùng thiên hạ tới đây đã chứng khẩu đồng từ yêu cầu chúng ta tỷ võ đoạt soái vậy tại hạ cùng tiên sinh hãy qua lại mấy chiêu để cổ võ dũng khí cho các bậc hào kiệt nên chăng?

Rồi chàng lại nghĩ thầm:

- Chủ môn lực âm hàn của Tả Lãnh Thiên cực kỳ lợi hại, có khi mình không địch nổi hắn. Còn về kiếm pháp thì mình quyết chẳng chịu thua hắn. Thắng Tả Lãnh Thiên rồi mình sẽ nhường lại cho sư phụ thật là danh chính ngôn thuận chẳng còn ai dị nghị được nữa. Tỷ dụ Mạc Đại tiên sinh có muốn tranh chấp thì vị tất lão đã thắng được sư phụ. Phái Thái Sơn có hai tay đại cao thủ thì đã một chết một bị thương rồi. Ngoài ra không còn tay hảo thủ nào khác. Dù kiếm pháp mình có không phải là đối thủ của Tả Lãnh Thiên đi chăng nữa thì cũng cầm cự được ngoài ngàn chiêu mới chịu thất bại, đủ khiến cho hắn phải hao tổn phần lớn về nội lực. Sư phụ mình có phải đấu với hắn trận sau cũng nhiều hy vọng thắng hắn.

Tính vậy rồi chàng vùng trường kiếm lên không hai cái nói tiếp:

- Tả tiên sinh! Chúng ta nguyên là môn hạ Ngũ nhạc kiếm phái ai cũng từng quen sử kiếm. Vậy chúng ta dùng kiếm để phân thắng bại.

Chàng nói vậy là có ý bịt miệng Tả Lãnh Thiên trước để hấn khỏi đưa đề nghị tỷ đấu quyền cước hay đấu chưởng pháp.

Quần hùng lại đua nhau reo hò. Người thì nói:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp quả là người nhanh chân lẹ miệng... vậy cứ đấu kiếm để phân thắng bại.

Người thì hô:

- Được làm chưởng môn, thua là đệ tử. Thế là công bằng! Thế là tuyệt diệu!

Có người lại giục:

- Tả tiên sinh! Vào trường tỷ kiếm đi! Cần chi phải úy kỵ? Sợ thua chẳng?

Có người nói:

- Lý thuyết suông hàng nửa ngày trời có được việc cóc gì không? Phải động thủ tỷ đấu mới giải quyết xong vụ này.

Trên đỉnh núi Tung Sơn tiếng la hét, tiếng hoan hô mỗi lúc một thêm vang dội. Nên biết số người đã đông đảo mà phần lớn lại tác động tinh thần khiến cao trào bộc phát dữ dội. Cả những bậc lão thành trì trọng cũng không nhịn được đều nổi reo hò, la ó.

Đây là những tân khách được Tả Lãnh Thiên mời đến dự kiến lễ. Bất luận việc quyết định lập chưởng môn theo phương thức nào hay ai lên làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cũng chẳng quen hệ gì đến họ, kể ra họ bất tất phải dúng miệng vào làm chi nhưng vì phong trào được đẩy mạnh thì khách lấn quyền chủ. Họ làm như việc chọn chưởng môn Ngũ nhạc phái ngoài phương pháp tỷ võ không còn đường lối nào khác để quyết định được.

Lệnh Hồ Xung thấy mọi người đều phụ họa với ý kiến của mình càng phấn khởi tinh thần hô lớn:

- Tả tiên sinh! Nếu tiên sinh không muốn tỷ kiếm với tại hạ thì nên tuyên bố trước mặt quần hùng là không làm chưởng môn Ngũ nhạc phái cũng được.

Quần hùng lại lớn tiếng la:

- Tỷ kiếm! Tỷ kiếm! Không dám tỷ kiếm là hèn nhất, phi anh hùng.

Giữa những tiếng la rùm, một thanh âm trong trẻo đồng loạt cất lên:

- Toàn thể quý vị đã muốn có một cuộc tỷ võ để quyết định chức chưởng môn cho Ngũ nhạc phái thì dĩ nhiên bọn tại hạ không thể đối nghịch với mỹ ý của quý vị được.

Người nói câu này chính là Nhạc Bất Quần.

Quần hùng liền đồng thanh:

- Nhạc tiên sinh nói phải lắm! Tỷ võ đoạt soái! Tỷ võ đoạt soái!

Nhạc Bất Quân nói:

- Tả võ đoạt soái là một phương pháp lựa chọn hợp lý, nhưng Ngũ nhạc kiếm phái mà hợp nhất là vì mục đích giảm bớt những cuộc phân tranh trong môn hộ, ngõ hầu đem lại sự hòa mục và thân ái giữa đồng đạo võ lâm. Vì vậy cuộc tỷ võ chỉ điểm tới là thôi. Một khi đã phân thắng bại, hai bên dừng tay ngay để khỏi tổn thương tính mạng hoặc thành tàn phế. Vừa rồi hai vị Thiên Môn đạo nhân và Ngọc Cơ đạo huynh đã một chết một bị thương, khiến cho người ta phải xót dạ. Thế là trái với tôn chỉ việc hợp phái.

Mọi người nghe lão nói câu nào cũng vào đạo lý nên liền yên lặng cả lại, lắng tai nghe.

Lão vừa dứt lời, liền có một đại hán lên tiếng:

- Điểm tới thì thôi cố nhiên là việc hay nhất. Nhưng đao thương không mất để gì tránh nạn tử thương. Nếu xảy chuyện chết người cũng đánh chứ biết trách ai được?

Lại một người khác nói:

- Đã sợ chết và sợ bị thương thì sao không chui rúc ở nhà bồng bế con cái còn đến đây tranh đoạt chức chương môn Ngũ nhạc phái làm chi?

Quần hùng nghe nói vậy đều cười ồ.

Nhạc Bất Quân nói:

- Dù sao cũng ráng giữ cho khỏi tổn thương hòa khí là tuyệt diệu. Tại hạ có chút ý kiến nông nổi xin trình bày để liệt vị tham khảo.

Mấy người la lên:

- Động thủ đi thôi! Còn nói gì lảm thế?

Lại có người bảo:

- Đừng nhắm mắt nói quàng. Hãy nghe Nhạc tiên sinh có ý kiến gì đã!

Người nói trước liền cãi:

- Ai nhắm mắt nói quàng. Người về mà hỏi em gái người xem...

Bên kia liền thóa mạ lại. Rồi hai bên tuôn ra những lời thô tục.

Nhạc Bất Quân nói:

- Nên có một quy điều về tư cách tham dự cuộc tỷ võ đoạt soái.

Lão lớn tiếng nói câu này để lấn át những lời ô uế.

Nhạc Bất Quân lại nói tiếp:

- Tỷ võ đoạt soái đã đành. Nhưng đây chỉ là chức soái cho Ngũ nhạc phái. Vì thế mà ai không phải là môn hạ phái này thì bất luận có bản lãnh nghiêng trời cũng không thể thấy cuộc đấu khai diễn mà ngựa chân ngựa tay xông vào trường. Nếu không giữ như vậy sẽ thành ra cuộc tranh đấu để đoạt lấy tiếng là võ công đệ nhất thiên hạ chứ chẳng phải là cuộc đấu để quyết định chức chương môn cho Ngũ nhạc phái.

Quần hùng đồng thanh hô:

- Phải lắm! Phải lắm! Ai không phải môn hạ Ngũ nhạc phái dĩ nhiên không được xuống trường để tỷ đấu.

Cũng có người nói:

- Cứ đánh loạn xà ngầu đi. Dù có mang danh cuộc đấu để giành dứt lấy chức võ công đệ nhất thiên hạ cũng không sao.

Nhưng người nói câu này hiển nhiên là nói ẩu nên chẳng ai thèm để ý.

Nhạc Bất Quân lại nói:

- Còn như cách tỷ võ thế nào để tránh khỏi tàn sát nhân mạng và khỏi tổn thương hòa khí giữa đồng môn chúng ta thì xin Tả tiên sinh cho nghe lời cao luận.

Tả Lãnh Thiên hững hờ đáp:

- Đã xảy cuộc động thủ tỷ võ thì nhất định không tránh khỏi xảy chuyện tàn hại mạng người và gây ra tổn thương hòa khí cho đồng môn được. Về điểm này tại hạ thấy khó quá mất thôi. Chẳng hiểu Nhạc tiên sinh còn có phương sách nào chăng?

Nhạc Bất Quân nói:

- Theo thiên kiến của tại hạ thì hay hơn hết là thỉnh Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Cái Bang bang chủ, Dư quán chủ ở phái Thanh Thành là những vị tiền bối đức cao vọng trọng trong võ lâm đứng ra làm trọng tài. Ai thắng ai bại là do các vị này bình luận và quyết định. Có thế mới tránh khỏi những cuộc tỷ võ giằng dai không bao giờ chấm dứt. Chúng ta chỉ phân cao thấp chứ không quyết đấu sinh tử.

Phương Chứng đại sư niệm Phật rồi nói:

- Phúc đức thay! Phúc đức thay!

Rồi đại sư nói tiếp:

- Tám chữ "Chỉ phân cao thấp, Không quyết sống chết" là tiêu giải được tai nạn máu chảy, thân phơi. Bần tăng xin nhiệt liệt hưởng ứng, nhưng chưa hiểu ý kiến của Tả tiên sinh thế nào?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nguyên trước chúng ta có năm phái thì mỗi phái chỉ cử một người tham dự cuộc tỷ võ đoạt soái. Nếu không thế thì mỗi phái mấy trăm người cùng ra tham dự thì cuộc tỷ đấu này sẽ kéo dài chưa biết đến năm nào, tháng nào mới kết thúc. Đó là ý kiến riêng của tại hạ còn chờ sự định đoạt của quý vị.

Quần hùng thấy mỗi phái trong Ngũ nhạc phái chỉ cử một người ra tỷ võ đoạt soái thì cho là kém vẻ hào hứng. Hơn nữa những người ra tay tỷ đấu là chưởng môn nhân thì người trong bản phái quyết chẳng ai khiêu chiến với họ.

Lại nghe mấy trăm người phái Tung Sơn lớn tiếng phụng họa "Dĩ nhiên người ngoài không ai dị nghị".

Đào Chi Tiên bỗng cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn phái Thái Sơn là Ngọc Cơ Tử. Chẳng lẽ phái này ai đưa lão mũi trâu què chân cụt tay đó ra tỷ võ đoạt soái.

Đào Diệp Tiên nói:

- Soa y lại không tham dự cuộc tỷ võ được? Y mới cụt hai tay một chân vậy hãy còn một chân để đánh đòn độc cước chứ?

Quần hùng nghe nói đều cười ô cả lên.

Ngọc Âm Tử ở phái Thái Sơn tức giận nói:

- Sáu cái quái vật kia! Các người làm cho Ngọc Cơ sư huynh ta thành người tàn phế bây giờ còn nói giỡn nữa ư? Rồi đây sẽ có một ngày các người đều bị cụt tay què chân. Nếu các người có giỏi thì hãy ra đây cùng đạo gia tỷ đấu bằng cách lấy một chọi một.

Lão nói rồi chống kiếm tiến ra đứng giữa không trường.

Ngọc Âm Tử thân hình cao nghệu, khí vũ hiên ngang coi rất oai phong. Gió thổi áo đạo bào bay phất phới coi càng thêm vẻ thù giết.

Số đông quần hào coi bộ dạng lão đều lớn tiếng khen ngợi.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Phải chăng người là người của phái Thái Sơn đứng ra tỷ võ đoạt soái?

Đào Diệp Tiên cũng hỏi:

- Người được toàn thể phái đề cử hay tự ý nhảy ra?

Ngọc Âm Tử hỏi lại:

- Cái đó có liên can gì đến các người?

Đào Diệp Tiên đáp:

- Đương nhiên là có liên can và mối liên can rất quan hệ. Nếu quả người được phái Thái Sơn đề cử thì sau khi người thất bại rồi phái đó không thể đưa người thứ hai ra tỷ võ được nữa.

Ngọc Âm Tử hỏi:

- Không được đưa người thứ hai ra tỷ võ thì làm sao?

Đột nhiên trong phái Thái Sơn có người lên tiếng:

- Chúng ta không ưng thuận việc mỗi phái chỉ cử một người. Nếu Ngọc Âm Tử sư đệ mà thất bại thì phái Thái Sơn sẽ phái tay cao thủ khác ra tỷ đấu.

Người nói câu này chính là Ngọc Khánh Tử.

Đào Hoa Tiên cười ha hả nói:

- Tay cao thủ khác chắc là chỉ có các hạ.

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đúng thế. Có lẽ đạo gia đó.

Đào Diệp Tiên la lên:

- Xin các vị hãy coi đó: phái Thái Sơn lại xảy cuộc tranh chấp nội bộ. Thiên Môn đạo nhân chết rồi. Ngọc Cơ đạo nhân bị thương. Bây giờ hai lão Ngọc Khánh, Ngọc Âm lại tranh nhau làm chủ môn phái Thái Sơn.

Hai câu này nói trúng vào gan ruột Ngọc Khánh và Ngọc Âm.

Ngọc Âm Tử nói:

- Các người lại nói nhăng rồi.

Còn Ngọc Khánh Tử chỉ cười lạt lên mấy tiếng chứ không nói gì.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Hãy nói rõ: Trong phái Thái Sơn ai là người đứng ra tỷ võ đoạt soái?

Ngọc Khánh Tử và Ngọc Âm Tử đồng thanh đáp:

- Là ta đây!

Đào Căn Tiên nói:

- Được lắm! Anh em các người hãy đấu với nhau một keo để coi ai hơn ai kém. Lời nói không biết đầu mà căn cứ. Phải tỷ đấu để định hơn thua.

Ngọc Khánh Tử rẽ mọi người tiến ra xua tay bảo Ngọc Âm Tử:

- Sư đệ! Người hãy lui ra! Đừng làm ầu để người ngoài cười cho.

Ngọc Âm Tử cãi lại:

- Làm gì mà để người ngoài cười cho? Ngọc Cơ sư huynh đã bị trọng thương, vậy tiểu đệ phải báo thù rửa hận cho y.

Ngọc Khánh Tử hỏi vặn:

- Người ra báo thù rửa hận hay là tỷ võ đoạt soái?

Ngọc Âm Tử đáp:

- Chúng ta bản lãnh kém cỏi mà hòng làm chủ môn Ngũ nhạc phái được ư? Nói vậy khác nào người ngậy mơ tưởng hảo huyền. Toàn thể phái Thái Sơn ta từ trên xuống dưới đã đồng tâm nhất trí thỉnh Tả minh chủ phái Tung Sơn làm chủ môn Ngũ nhạc phái thì anh em ta còn giở trò xấu xa làm chi?

Ngọc Khánh Tử nói:

- Đã vậy thì người hãy lui lại. Hiện giờ ta là tôn trưởng ở Thái Sơn.

Ngọc Âm Tử cười lạt hỏi:

- Chà! Tuy lão huynh là tôn trưởng nhưng những hành vi của lão huynh liệu có khiến cho người ta khâm phục được chăng? Từ trên xuống dưới mọi người có nghe lời lão huynh không?

Ngọc Khánh Tử biến sắc lớn tiếng:

- Người nói vậy thì ra không kể gì đến bậc tôn ty nữa. Người có biết khi sư diệt tổ, mục vô tôn trưởng là phạm đến điều thứ nhất trong môn quy không?

Ngọc Âm Tử cười khẩy đáp:

- Đừng quên rằng chúng ta nay đã gia nhập vào môn hạ Ngũ nhạc phái cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng giờ là đồng đều như nhau hết, không còn bẽ bực tôn ty nữa. Còn môn quy của Ngũ nhạc phái thì chưa soạn thảo xong làm gì đã có điều thứ nhất, điều thứ hai.. Người đừng động một tý là giở đến môn quy của phái Thái Sơn ra để lấn át người. Đáng tiếc là hiện nay chỉ có Ngũ nhạc phái chứ không còn phái Thái Sơn nào nữa.

Ngọc Khánh Tử bị Ngọc Âm Tử vặn cho không biết đường nào mà trả lời. Lão tức quá đưa ngón tay bên trái chỉ vào mũi Ngọc Âm Tử áp úng:

Người... Người...

© [HQD](#)